

Boodschap voor (o) verleden (voice, morse and wailing)

··· _ _ _ ···
··· _ _ _ ···

Over jou wawa auwwawau

heb ik ik kik kik ik ik heb ik

nooit ooit oo ooit nooit helemaal nooit

geschreven schreef schrijven blijven bleef bleef niet helemaal niet geschreven

Al was jij was jij waswas jij mij ik jij wij zij ik zij jij mij ik wij samen jijmij
deel optelsom niet vermenigvuldigd geraakt gewild geweest wel veel geprobeerd geleerd
van mij
om mij

Delen hebben wij

ik jij

jij ik

wij niet meer

delen wij

verdelen wij

herdelen wij

herdeginiëren wij

gedaan

apart samen uiteen

uit elkaar

uit een

van een

apart

a part

een deel

twee delen

Somssssoms
sssst
vraag ik ik kik kik ik ik vraag ik
wat als als alsalsalsals
jij en ik toen
wij wei wij wij
waren gebleven even wij waren wij wei wij waren gebleven

· _ _ _ _ _ · _ _ _ _ _ · _ _ _ _ _ · _ _ _ _ _ · _ _ _ _ _

Had ik dan nu
NU NU NU
nu dit
nog nognognog dit
geschreven?

· · · _ _ _ · · ·

· · · _ _ _ · · ·

· · · _ _ _ · · ·

· · · _ _ _ · · ·

· · · _ _ _ · · ·

· · · _ _ _ · · ·

Artist Statement on Boodschap voor (o) verleden (voice, morse and wailing)

This poem was written in 2003 after I divorced from my first wife and reworked in 2006.

It has a central theme the communication between people. Hence the S.O.S. code as basis for the second – morse – voice.

It's a poem about a past (verleden) that died (overleden) and is a first poem in a series where I'm trying to put elements of the Greek Tragedy (protagonist, antagonist, choir) into the poem as voices, characters if you want. The protagonist in the poem asks him/herself what would have happened if more has been written and talked about. Now the only thing that is left is divided. And the division of "us" and all that binds "us" leads to a singular "now". The moaning sounds and the deconstruction of the words or the glue-ing words together makes the communication almost not understandable. Words are swallowed and engulfed in the inner difficult reflection of the main character.

The antagonist or morse voice, being the sole communication device is sending signs and sounds that are in the beginning recognised as the S.O.S. sign but go over into a continues sound carpet that loses its meaning because the morse-interpunction is deliberately not used. So communication.

The choir is the audience that waits silently - as reality show audiences do – until the dramatic action has finished to comment, discuss and gossip about it.